

ligger, thi jeg ønsker selvfølgelig, ligesom den ærede sidste Taler, at tage saa meget økonomisk Hensyn som muligt. Naar vi skal løse den Opgave: at faa to Scener, saaledes at der kan blive Plads baade for Opera, Ballet og Skuespil under samme Tag og under samme Ledelse, er det vor Pligt at faa det gjort saa billigt som paa nogen Maade muligt.

Ministeren mente, at jeg var plumpet i et Hul, idet jeg, formodentlig efter hvad jeg har set i et Blad, skulde være kommet til den Opfattelse af Ministerens Stilling overfor en af Teatrets Embedsmænd, at han har faaet en Mundkurv paa. Jeg kender jo ikke noget til de Forhandlinger, der har været førte i selve Ministeriet, men jeg saa til min Forbavselse i „Nationaltidende“ en Meddelelse om, at et Svar, som en af Teatrets Embedsmænd ønskede at give paa en Udtalelse fra anden Side, vilde blive indsendt til Ministeren. Saa kunde jeg nok stave og lægge sammen, at der maatte være hændt noget ekstraordinært for denne Mand, og vedkommende Blad har da ogsaa noteret, at den paa-gældende Embedsmand har faaet en Tilrettevisning. Det forekommer mig, at en Embedsmand bør have nogen Frihed til at udtale sig rent sagligt om en Ting. Nu siger Ministeren, at hvis jeg ransager min egen Embedsførelse som Minister, vil jeg komme i Tanker om, at ogsaa jeg har taget haardt paa Embedsmænd under min Administration. Jeg mener, at jeg kun en eneste Gang har taget haardt paa en Embedsmand. Det var, den Gang jeg indstillede General Arendrup til Afskedigelse. Han havde brugt Ukvemsord mod Ministeren, det vilde jeg ikke finde mig i, og det viste sig, at han ved Dom blev straffet for disse sine Ytringer. En saadan Mangel paa Disciplin burde selvfølgelig ikke finde Sted indenfor Hæren. Det er det eneste Tilfælde, jeg ved, at jeg har taget haardt paa en Embedsmand, men det kunde ikke falde mig ind at tage haardt paa en saadan, fordi han udtalte en saglig Kritik eller f. Eks. udtalte en anden Opfattelse angaaende det Spørgsmaal, som var oppe. den Gang Tilfældet med General Arendrup forefaldt. Det er der saa mange, der har gjort, ogsaa indenfor Militæretaten. Det er Maaden, hvorpaa Udtalelsen fremsættes, som det kommer an paa. Jeg har imidlertid ikke set noget til, at en Embedsmand ved det kongelige Theater har brugt Ukvemsord overfor Ministeren. Men Sagen forholder sig altsaa rigtig. Ministeren har erkendt, at han har givet ved-

kommende en Tilrettevisning, og at de Udtalelser, vedkommende har ønsket at offentliggøre, ligger i Ministeriet. Jeg henstiller til det eventuelle Udvalg, at det tager ogsaa den Sag op og ser, hvad der har givet Anledning til Konflikten.

Angaaende Spørgsmaalet om eventuelle Bidrag fra Kommunen eller private til en ny Scene, en Dobbeltscene, udtalte Ministeren, at det kendte han ikke noget til, der har hverken foreligget Tilbud fra Kommunen eller fra private. Det er sikkert rigtigt, men det har jeg heller ikke paastaet. Der kommer neppe heller et saadant Tilbud, dersom man ikke herfra ansøger dertil. Det gjorde man, da man vedtog Loven af 1870, hvorefter det nuværende Theater blev bygget. Da forlangte man et Beløb af Københavns Kommune, og Kommunen bevilgede den Gang $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — 250 000 Daler, som det hed —, og jeg nærer den Overbevisning, at der vil være Anledning for Københavns, eventuelt ogsaa Frederiksberg Kommune til at yde et Bidrag til Forbedring af Teatrets Forhold. Jeg antager ogsaa, at mange private her i København vil være villige til at yde Bidrag, naar der sker Opfordring dertil. Jeg haaber ikke, Ministeren vil være for fornem til at tage imod saadanne Tilbud, thi der er ingen Grund, synes jeg, til, at Københavns Kommune ikke skulde give et klækkeligt Bidrag til en Foranstaltning, der stillede Skuespil, Ballet og Opera paa en heldigere Fod end hidtil og gav bedre Arbejdsvilkaar. Der er ingen Del af Befolkningen, som har saa stor Gavn og Udbytte af, hvad det kongelige Theater har at byde paa baade af Skuespil, Opera og Ballet, som den københavnske.

Det glædede mig, at Slutningen af Ministerens Foredrag gik ud paa, at han er enig med mig i, at Feu-Systemet er uheldigt, og at han vil være villig til at gaa bort derfra; saa er vi dog enige om eet Punkt, maaske vi bliver enige om flere. Det skal glæde mig, naar Ministeren vender tilbage fra sin lille Rejse til Amaliegade og forlader det sidste af ham fremsatte Forslag . . . (Afbrydelse af *Undervisningsministeren* [Keiser-Nielsen]). Det skal Ministeren ikke sige, for saa handler han ikke saa klogt, som han kunde. Jeg tror, det vil vise sig her i Tinget, at der vil være større Chancer for at gennemføre Dobbeltscenen end for at gennemføre Casino-Projektet. Men det vil Tiden jo vise. Ministeren skal blot ikke paa Forhaand erklære, at han ikke vil være enig med